

سوره ابراهیم (۱۴)

مکی و شامل پنجاه و دو آیه
به نام خداوند بخشنده مهربان

الر. قرآن کتابی است که ما آن را به تو نازل کردیم تا مردم را به اجازه خداوندشان از تاریکی‌ها خارج کرده و به نور و راه خداوند توانای ستوده هدایت کنی. (۱)

خدایی که هر چه در آسمان‌ها و زمین است مال اوست. وای بر منکران از عذاب سخت. (۲)
منکرانی که دنیا را بر آخرت ترجیح می‌دهند و مردم را از راه خدا باز می‌دارند و انحراف آن را می‌خواهند سخت در گمراهی هستند. (۳)

هیچ پیغمبری فرستادیم مگر به زبان قومش، برای این‌که پیام خدا را برای آن‌ها بیان کند. خدا هر کس را که بخواهد گمراه می‌کند و هر کس را که بخواهد هدایت می‌کند و او توانای حکیم است. (۴)

موسی را با معجزات (آیات) خودمان فرستادیم که قومت را از تاریکی‌ها خارج کن و به سوی نور ببر و روزهای خدا را به آن‌ها یادآوری کن. در این کار نشانه‌هایی برای هر فرد بالاستقامت و سپاسگزار وجود دارد. (۵)

هنگامی که موسی به قومش گفت: نعمت خدا را بر خودتان بیاد آورید آن وقتی که شما را از فرعونیان نجات داد. فرعونیانی که سخت‌ترین عذاب را نسبت به شما روا می‌داشتند، پسران شما را می‌کشند و زنان شما را زنده می‌گذاشتند. در این کار امتحان بزرگی از طرف خداوندتان وجود داشت. (۶)

آن وقت خداوندتان اعلام کرد که اگر سپاسگزاری کنید، تعداد و نعمت شما را زیاد می‌کنم و اگر ناشکری کنید بدانید که عذاب من شدید است. (۷)

و موسی گفت: اگر شما و تمام کسانی‌که در زمین هستند کافر شوید، باز هم خدا بی‌نیاز و ستوده است. (۸)

آیا خبر کسانی‌که قبل از شما بودند، قوم نوح و عاد و ثمود و کسانی‌که بعد از آن‌ها بودند به شما نرسیده؟ کسی جز خدا از آن‌ها اطلاع ندارد. پیغمبران‌شان دلیل‌های روشن برای آن‌ها آوردند ولی آن‌ها (به علامت پوزخند) دست‌هایشان را به طرف دهانشان بردند و گفتند: ما مأموریتی را که شما برای آن فرستاده شده‌اید، قبول نداریم و ما از چیزی که ما را به آن دعوت می‌کنید شدیداً در تردید هستیم. (۹)

پیغمبران‌شان گفتند: آیا در وجود خدا که آفریننده آسمان‌ها و زمین است شکی وجود دارد؟ خدا شما را دعوت می‌کند تا گناهان شما را ببامرزد و تا زمان معینی مرگ شما را عقب بیاندازد. گفتند: شما افرادی مثل ما هستید. می‌خواهید ما را از پرستش آنچه پدرانمان می‌پرستیدند باز دارید؟ لذا دلیل روشنی (معجزه‌ای) بیاورید. (۱۰)

پیغمبران‌شان به آن‌ها گفتند که ما فقط آدم‌هایی مثل شما هستیم، ولی خدا بر هر کس از بندگانش که بخواهد منت می‌گذارد، سزاوار ما نیست که بدون اجازه خدا برای شما معجزه‌ای بیاوریم. افراد باایمان باید فقط به خدا توکل کنند. (۱۱)

چرا ما به خدا توکل نکنیم، در صورتی که خدا راه‌های ما را به ما نشان داده است. ما بر ادیتی که به ما می‌کنید صبر می‌کنیم. توکل‌کنندگان باید فقط به خدا توکل کنند. (۱۲)

کافران به پیغمبرانشان گفتند: شما را از سرزمین خودمان بیرون می‌کنیم یا به آیین ما برمی‌گردید. در نتیجه خداوندشان به پیغمبران وحی کرد که کسانی را که ظلم می‌کنند حتماً هلاک می‌کنیم. (۱۳)

و شما را بعد از نابودی آنان در زمین سکونت می‌دهیم. این کار برای کسانی است که از مقام من بترسند و از تهدید من هراس داشته باشند. (۱۴)

پیامبران از خدا طلب فتح کردند و هر زورگویی که با وجود شناختن حقیقت با آن مخالفت کرد، ناامید شد و زیان کرد. (۱۵)

جهنم پیش روی او است و آب چرکین به او نوشانده می‌شود. (۱۶)

آن را جرعه‌جرعه می‌خورد و آسان فرو نمی‌برد. مرگ از هر جا به طرف او می‌آید، اما مردنی در کار نیست و پشت آن عذاب سختی دارد. (۱۷)

کار کسانی که منکر خداوندشان شدند شبیه خاکستری است که در روزی طوفانی باد تندى به آن بوزد. قادر به بهره بردن از کاری که کرده‌اند نیستند. این گمراهی زیادی است. (۱۸)

آیا ندیدی که خدا آسمان‌ها و زمین را به حق آفرید؟ اگر بخواهد شما را می‌برد و خلق جدیدی می‌آورد. (۱۹)

و این کار برای خدا مشکل نیست. (۲۰)

در قیامت همه در مقابل خدا ظاهر می‌شوند. افراد ضعیف به کسانی که خود را بزرگ می‌پنداشتند می‌گویند: ما پیرو شما بودیم، آیا شما چیزی از عذاب خدا را از ما دور می‌کنید؟ آن‌ها می‌گویند: اگر خدا ما را هدایت کرده بود، مسلماً شما را هدایت می‌کردیم. برای ما مساوی است چه بی‌تابی کنیم، چه صبر نماییم، راه فراری برای ما وجود ندارد. (۲۱)

چون کار تمام شد شیطان گفت: خدا وعده درستی به شما داد و من به شما وعده دادم و خلاف کردم. من بر شما تسلطی نداشتم جز این که از شما دعوت کردم و شما آن را قبول کردید. بنابراین مرا ملامت نکنید و خودتان را ملامت کنید. من فریادرس شما نیستم و شما هم فریادرس من نیستید. من این را که قبلاً مرا شریک خدا می‌ساختید قبول ندارم. افراد ظالم عذاب دردناکی دارند. (۲۲)

کسانی را که ایمان آوردند و کار درست و صحیح کردند، وارد بهشت‌هایی می‌کنند که در آن‌ها نهرها جاری است و با اجازه خداوندشان همیشه در آن خواهند بود. خوش‌آمدشان در آن سلام است. (۲۳)

آیا ندیدی خدا چه مثلی زد؟ کلام پاك مثل درخت پاك است که ریشه آن ثابت و شاخه آن در آسمان است. (۲۴)

میوه‌هایش را به اذن خداوندش هر زمان می‌دهد. خدا برای مردم مثل می‌زند شاید آن‌ها متوجه شوند. (۲۵)

وضع کلام ناپاك مثل درخت ناپاکی است که از زمین کنده شده و قرارى نداشته باشد. (۲۶)

خدا مؤمنان را با سخن استوار در دنیا و آخرت پایدار می‌نماید و کسانی را که ظلم می‌کنند گمراه می‌کند. خدا هر کاری که بخواهد می‌کند. (۲۷)

آیا کسانی که نعمت خدا را به کفر تبدیل کردند ندیدی که قومشان را به خانه هلاکت وارد کردند؟ (۲۸)

وارد جهنم می‌شوند. جهنم جای بدی است. (۲۹)
مانندهایی برای خدا قرار دادند تا مردم را از راه خدا منحرف کنند. بگو: از دنیا بهره‌مند شوید، بازگشت شما به آتش جهنم است. (۳۰)

به بندگان من که ایمان آورده‌اند بگو که نماز را به پا دارند و از آنچه روزی ایشان ساخته‌ایم پنهان و آشکارا انفاق کنند، قبل از این که روزی برسد که در آن خرید و فروش و دوستی وجود ندارد. (۳۱)

خداست که آسمان‌ها و زمین را خلق کرد و باران را از آسمان نازل کرد و به وسیله آن از میوه‌ها خوراک شما را بیرون آورد و کشتی را مسخر شما ساخت تا به فرمان او در دریا حرکت کند و نهرها را مسخر شما ساخت. (۳۲)

و خورشید و ماه را که پیوسته در گردشند مسخر شما کرد و شب و روز را نیز مسخر شما ساخت. (۳۳)

خدا به شما هر چه از او خواسته‌اید داده است. اگر بخواهید نعمت‌های خدا را بشمارید نمی‌توانید حساب آن را داشته باشید. براستی انسان ظالم و قدرشناس است. (۳۴)

وقتی را یادآوری کن که ابراهیم گفت: خداوندا، این سرزمین را امن ساز و من و فرزندانم را از بندگی بت‌ها برکنار دار. (۳۵)

خداوندا، آن‌ها عده زیادی از مردم را گمراه کرده‌اند. هر کس از من پیروی کند، از من است و کسی که از من اطاعت نکرد (حسابش با توست). تو آمرزنده مهربانی. (۳۶)

خداوندا، من بعضی از فرزندانم را برای این که نماز را به پا دارند در دشتی که زراعت ندارد کنار خانه محترم تو ساکن ساختم، پس دل‌های مردم را به آن‌ها متمایل ساز و از میوه‌ها و محصولات روزی آن‌ها ساز، تا سپاسگزاری کنند. (۳۷)

خداوندا، تو هر چه را پنهان سازیم یا آشکار نماییم می‌دانی. چیزی از آنچه در زمین و آسمان است بر خدا پوشیده نیست. (۳۸)

ستایش اختصاص به خدا دارد که در سن پیری اسماعیل و اسحاق را به من داد، چون خداوند من دعا را می‌شنود. (۳۹)

خداوندا، من و فرزندانم را برپادارندگان نماز گردان. خداوندا، دعایم را بپذیر. (۴۰)

خداوندا، روزی که حساب بر پا می‌شود (روز قیامت)، من و پدر و مادرم و افراد بالیمان را بیامرزد. (۴۱)

خیال نکن که خدا از آنچه ظالم‌ها می‌کنند غافل است. خدا مجازات آن‌ها را برای روزی که چشم‌ها در آن خیره می‌ماند عقب می‌اندازد. (۴۲)

با سرعت سرشان را بلند می‌کنند. چشم به هم نمی‌زنند و دلشان خالی است. (۴۳)

مردم را از روزی که عذاب به سراغشان می‌آید بترسان. ستمکاران می‌گویند: خداوندا، عذاب ما را برای مدت کمی عقب بیاورد تا دعوت تو را اجابت و از پیغمبران پیروی کنیم. آیا قبلاً قسم نمی‌خوردید که شما از بین نمی‌روید؟ (۴۴)

در صورتی که شما در خانه‌های افرادی که به خود ستم کردند ساکن شدید و برای شما روشن

شده که با آن‌ها چه کردیم. برای شما مثل‌هایی زدیم. (۴۵)

نقشه‌ها کشیدند. نقشه‌هایی که کشیدند پیش خدا هست (خدا می‌داند)، اگر چه از نقشه‌های آن‌ها کوه‌ها از بین برود. (۴۶)

خیال نکن که خدا برخلاف وعده‌ای که به پیغمبرانش داده عمل می‌کند. چون خدا مسلط و انتقام‌گیر است. (۴۷)

روزی که زمین و آسمان‌ها تبدیل به زمین و آسمان دیگری شود و همه در مقابل خدای یگانه قهار حاضر شوند. (۴۸)

در آن روز گناهکاران را می‌بینی که در زنجیرها به هم بسته شده‌اند. (۴۹)

لباسشان از قطران (قیر یا فلز مذاب) است و آتش صورتشان را فرا گرفته است. (۵۰)

برای این‌که خدا جزای هر کس را مطابق کاری که کرده می‌دهد. چون خدا خیلی زود حسابرسی می‌کند. (۵۱)

این ابلاغی (اعلامی) برای مردم است تا به وسیله آن (از عاقبت کار بدشان) ترسانده شوند و بدانند که خدا معبود یگانه است (کسی که انسان در مقابلش احساس و ابراز کوچکی کند و بدون چون و چرا از آنچه گفت اطاعت کند غیر از خدا وجود ندارد). و برای این‌که افراد عاقل متوجه شوند. (۵۲)